

Soarele strălucea, fluturii dansau deasupra câmpiei, iar cerul era albastru, strălucitor. Cu toată vremea asta frumoasă, Biji, bobocul de rață, hotărî că se plictisea în ferma în care se născuse și trăise până atunci. Trebuia să plece neapărat, să cerceteze împrejurimile. Și, în primul rând, trebuia să înoate vreo câteva ture prin iazul de lângă pajiște. Că doar de aceea era un boboc de rață!

Dornic să afle cât mai multe, Biji o porni, lipa-lipa, pe drumul spre pajiște, punându-se vesel pe cântat... sau, mă rog, pe măcănit:

*Plici, placi, dintre maci,
Mi-au șoptit cei doi gândaci:
Mergi la balta cu brotaci,
Baie dacă vrei să faci!*

Deodată însă, trei găște în toată firea i se puseră în cale.

– Ghi-ga-ga! Ghi-ga-ga! țipară ele, dând din aripi. Încotro, măi, țâncule? Hai, du-te înapoi la fermă! E primejdie mare să pleci așa, de unul singur. Unde-i maică-ta, să te apere?

– Primejdie? Întrebă bobocul. Dar cine să-mi facă ceva? Poate voi?

Gâștele își ieșiră din fire.

– Noi? De ce tocmai noi? Nu ești în toate mințile? Știi ce? N-ai decât să mergi mai departe, dar să nu spui că nu ți-am zis!

Biji își văzu de drum, fără să se mai sinchisească și gândind că era destul de mare ca să-și poată purta singur de grijă!

Ajuns la baltă, Biji se opri și privi oglinda apei. O lebădă minunată plutea, stârnind undele în cercuri. Deși nu era băgat în seamă, Biji începu să se teamă puțin. Nu mai fusese niciodată singur prin locurile acelea și-i trecură prin minte vorbele găștelor. Așa că nici nu se încumătă să intre în apă și să înoate.

Le întrebă în schimb pe păsărele:

– Cum faceți de cântați așa de frumos?

– Păi, foarte simplu. Ne ascuțim ciocurile și apoi ne apucăm să fluierăm cântecelele învățate de la mama.

Biji încercă și el. Dar oricât se strădui, tot numai un măcănit de rață îi ieși pe cioc. Păsărelele mai-mai să cadă de pe crengi de atâta râs. Biji roși de rușine. Deodată, auzi un pleoscăit venind dinspre malul apei. Se apropie și dădu peste un animal cafeniu.

– Tu cine mai ești? Întrebă Biji. Nu te-am văzut pe aici.

Aducându-și aminte de dojana găștelor, făcu însă un pas mare înapoi. Animalul se zgâi o bucată de vreme la Biji, după care îi spuse:

– Eu sunt o vidră și locuiesc aici, la baltă. Să nu-ți fie frică de mine, că nu-ți fac niciun rău.

Și, zicând vorbele astea, vidra se scufundă mlădioasă în apă și dispăru într-o clipită. Biji rămase tare mirat. Habar nu avusese că mai erau și alte animale care înotau și se scufundau la fel de bine ca și rațele.

Biji și lebăda (3)

We know
books

Între timp, lebăda se apropiase pe tăcute. Biji se simți tot mai mic sub privirile ei și, sfios, îndrăzni să întrebe:

- Probabil că asta e balta ta?

- De unde până unde? Balta e a tuturor și poți înota și tu în ea, îi răspunse lebăda.

„Ia te uită! Nu e deloc încrezută, măcar că e așa de mare, de frumoasă și de serioasă, iar eu doar un biet boboc de rață neîndemânic și ciufulit!” își zise Biji în gând. Și, dintr-odată, îi pieri cheful să mai intre în apă, căci, pe lângă lebădă, se simțea mic și urât.

O libelulă se apropie în zbor.

- Adevărul e că lebăda e simpatică, zumzăi libelula. Dar nici tu nu ești chiar „urātu'-bălți”!

Biji însă nu-i dădu crezare. „Dar cum să fac să fiu și eu la fel de frumos ca ea?” se gândi bobocul. Se întinse, își netezi puful auriu și se aranjă de la cap până la coadă. Numai că mare lucru tot nu-i ieși, rămânând un boboc de rață, cu trupul acoperit de puf gălbui, ciufulit tot. Își întinse gâtul și încercă să și-l dea pe spate, așa cum văzuse că făcea lebăda. Dar gâtul îi era mult prea scurt și, după câteva încercări, pe Biji începu să-l doară ceafa.

Biji și lebăda (4)

„De ce o fi ea atât de frumoasă, iar eu atât de mic și de urât?” se văita Biji în sinea lui. „Tare nu-i drept! Zău dacă nu mi-a pierit tot cheful de baie. Mă întorc acasă.” Cu vorbele astea în gând, bobocul de rață rupse supărat o floare și dădu să plece.

- Oac! făcu o broască în spatele lui. De ce pleci așa repede? Nici n-ai intrat în apă!

- N-am chef! răspunse Biji bosumflat.

- N-ai chef? Pe-o vreme ca asta? Nu mai spune! Pesemne că te necăjești că nu arăți și tu așa de bine ca lebăda. Ce prostie! Tu ești un boboc de rață, iar ea e o lebădă. Și arătați așa cum trebuie să arătați. Punct!

Biji căzu câteva clipe pe gânduri, după care sări în apă.

- Știi ce, broscioiule? spuse bobocul râzând. Ai dreptate! Și, chiar dacă nu sunt lebădă, sunt un boboc de rață și încă unul tare drăguț!

Și rămase acolo, pe baltă, până târziu, jucându-se cu toți ceilalți, chiar și cu lebăda, care nici nu se arată așa de încrezută, cum, probabil, i-ar fi dat dreptul frumusețea!

Albă-ca-Zăpada (1)

LIBRIS

We know
books

Într-o iarnă, pe când ningeă cu fulgi mari și pufoși, o preafrumoasă regină sta în jilț și cosea lângă o fereastră cu pervazul negru, de abanos. Și în timp ce lucra, privind din când în când cum ninge afară, se înțepă cu acul în deget și trei picături de sânge căzură în zăpadă.

Roșul sângelui arăta atât de frumos pe albul zăpezii, încât regina își zise: „Ce n-aș da să am un copil alb ca zăpada, cu buzele roșii ca sângele și cu părul negru ca abanosul!”.

Nu trecu multă vreme și regina născu o fetiță albă ca zăpada, cu buzele roșii ca sângele și părul negru ca abanosul.

Și-i dădură numele de Albă-ca-Zăpada...

Regina muri curând după nașterea fetiței, iar regele își luă o altă soție, foarte frumoasă, ce-i drept, dar tare trufașă. N-ar fi îngăduit nici în ruptul capului s-o întrecă alta în frumusețe. De aceea, în fiecare dimineață, se privea în oglinda ei fermecată și o întreba:

– Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?

– Tu, regina mea, ești cea mai frumoasă din țară! îi răspundea întotdeauna oglinda.

Albă-ca-Zăpada (2)

Albă-ca-Zăpada creștea și, pe zi ce trecea, se făcea tot mai frumoasă, astfel că o întrecu în frumusețe pe mama ei vitregă. Într-o bună zi, când regina își întrebă oglinda cine e cea mai frumoasă din țară, aceasta-i răspunse:

– Ești frumoasă, regina mea, dar mult mai frumoasă decât tine este Albă-ca-Zăpada!

Și, din ziua aceea, regina începu s-o urască de moarte pe copilă. Urzind ea un plan, porunci unui vânător s-o ducă pe fiica ei vitregă în pădure și s-oucidă. Numai că vânătorului i se făcu milă de copilă și nu o omorî, iar reginei îi povesti că Albă-ca-Zăpada era moartă!

Copila rătăci ziua întregă prin pădurea în care o lăsase vânătorul, iar în geana amurgului ajunse la o căsuță. Intră și... Cât de mititele și gingașe erau lucrurile din căsuță! În odaie era întinsă o măsuță, înconjurată de șapte scăunele. Pe masă erau rânduite șapte talere mici, șapte cuțite, șapte linguri, șapte furculițe și șapte păhărele. Mai încolo, lipite de perete, se înșirau șapte pătuțuri.

Pentru că era flămândă, Albă-ca-Zăpada se apucă să guste din fiecare farfurioară și să bea câte o înghițitură de apă din păhărele. Încercă apoi pătuțurile și când găsi unul potrivit, se întinse în el și adormi dusă.